

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **H. L.**, zastoupené Mgr. Petrem Knapem, advokátem, se sídlem Mrštíkova 15, Hustopeče, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2008, č. j. 33 Cad 51/2008 - 30,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Petru Knapovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 952 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala včas kasační stížnost proti v záhlaví blíže označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 14. 3. 2008, č. X, jímž byl stěžovatelce podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“), odňat od 12. 5. 2008 plný invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Břeclavi z 6. 3. 2008 není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 60 %.

Krajský soud v Brně ve věci přezkoumání rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu rozsudkem podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou. Vycházel přitom především z lékařského posudku

vypracovaného dne 16. 7. 2008 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně, z něhož bylo zjištěno, že u stěžovatelky se jedná o stav po operaci maligního tumoru ledviny (po čtrnácti letech) po dosažení stabilizace zdravotního stavu při dobré funkci solitární ledviny. Nejedná se přitom o významné snížení funkce solitární ledviny. Na základě prostudované zdravotní dokumentace a stavu zjištěného při jednání posudkové komise dospěla posudková komise k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované šlo u stěžovatelky o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byl stav po operaci pro nádor ledviny, přičemž míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla hodnocena podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí, kapitola XI., oddíl A, položka 8, písm. b) ve výši 50 %. Na rozdíl od lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Břeclavi neshledala posudková komise pro zvýšení hodnocení jiné závažné objektivní důvody. Krajský soud uvedený posudek považoval za úplný, objektivní a přesvědčivý, neboť vychází z kompletní zdravotní dokumentace. Stanovená míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je přesvědčivě zdůvodněna. Pro určení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti jsou rozhodující doložené výsledky funkčních vyšetření a nikoliv pouze subjektivní úvahy stěžovatelky. Krajský soud vzal za prokázané, že stěžovatelka k datu přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu nesplnila podmínky pro pobírání plného invalidního důchodu s odkazem na § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Posudková komise jednoznačně zdravotní stav stěžovatelky posoudila tak, že samotné postižení stěžovatelky je dlouhodobě stabilizované a odpovídá částečné invaliditě.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž se podrobně vyjádřila ke svým zdravotním problémům a zdůraznila, že od přiznání plného invalidního důchodu v roce 2001 se její zdravotní stav stále zhoršuje. S odebráním plného invalidního důchodu se nemůže smířit a spokojit se pouze s částečným invalidním důchodem, když její zdravotní stav je takový, jaký je. Závěrem poukázala na to, že ani lékaři se neshodnou v tom, jakou míru pracovní neschopnosti její nemoc má, když Okresní správa sociálního zabezpečení v Břeclavi uvádí 60 % a Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí uvádí 50 %.

Usnesením Krajského soudu v Brně z 27. 10. 2008, č. j. 33 Cad 51/2008 - 45, byl stěžovatelce pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem Mgr. Petr Knap, advokát, se sídlem v Hustopečích. Uvedený zástupce stěžovatelky doplnil kasační stížnost podáním z 3. 12. 2008, v němž uvedl, že rozsudek krajského soudu je napaden z důvodu tvrzení uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Poukázal na to, že zdravotní stav stěžovatelky je natolik vážný a znepokojivý, že podle názoru stěžovatelky má tato nárok na plný invalidní důchod zejména za situace, kdy trpí dnou, artrózou, cukrovkou, má vysoký krevní tlak a fungující pouze jednu ledvinu. Musí být neustále pod trvalým lékařským dozorem a jakákoliv pracovní činnost by jen zhoršila její zdravotní stav. Tyto skutečnosti vycházejí z provedeného důkazu a to lékařského nálezu a provedených vyšetření stěžovatelky.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a pro tento důvod je kasační stížnost shledána přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních

důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Především nutno uvést, že posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu je věcí odborně medicínskou; soud k ní nemá potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, jimž tyto znalosti svědčí, aby se o těchto otázkách vyslovily. Soud pak hodnotí veškeré důkazy v řízení takto získané. V řízení, které je přezkumným řízením vůči rozhodnutí žalované, krajský soud opatřil posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně v souladu s § 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Pro rozhodnutí soudu tak má zcela zásadní význam právě závěr vyslovený v posudku odborné lékařské komise. Z toho důvodu musí z posudku vyplývat, že komise zasedala v řádném složení podle § 3 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, dále ve smyslu § 3 odst. 8 ve spojení s § 1 odst. 2 této vyhlášky musí z posudku vyplývat, zda a jak přihlédla komise při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti k výsledku vlastního šetření, zda a jak vycházela z lékařských zpráv a posudků vypracovaných odbornými lékaři o zdravotním stavu posuzovaného. Posudek musí konečně obsahovat posudkový závěr, ze kterého vyplývá posouzení jednak zdravotního stavu posuzovaného, v případě dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu i zdravotní postižení, které je jeho příčinou (§ 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb.), a jednak posouzení poklesu schopnosti jeho soustavné výdělečné činnosti.

Posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity (ať plné či částečné) závisí především. Důležitým pravidlem, které nutno zvláště zdůraznit, je ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., jež stanoví, že při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. To znamená, že posudková komise musí ozřejmit své závěry právě ve vztahu k období, kdy bylo vydáno rozhodnutí o odnětí invalidního důchodu.

Krajský soud v Brně si v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odnětí plného invalidního důchodu stěžovatelce opatřil lékařský posudek vypracovaný posudkovou komisí. Komise svůj závěr o poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky na 50 % náležitým způsobem zdůvodnila a zároveň vysvětlila, že na rozdíl od lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Břeclavi pro zvýšení hodnocení neshledala jiné závažné objektivní důvody, když v uvedené hodnotě (poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti na 50 %) je dostatečně zhodnocen kompletně zdravotní stav stěžovatelky. Posudkové zhodnocení zdravotního stavu stěžovatelky bylo provedeno na základě prostudování její kompletní spisové a zdravotní dokumentace, jež tvoří součást spisu. Z hlediska výše naznačených požadavků na úplnost a přesvědčivost odborného lékařského posudku, se tedy posudková komise ve svém posudku podle Nejvyššího správního soudu dostatečně obsáhle vyjádřila a své lékařské závěry přesvědčivě odůvodnila. Obsah posudku podaného posudkovou komisí nevzbuzuje pochybnosti o své úplnosti a správnosti a dochází k obdobným závěrům jako posudek lékaře OSSZ Břeclav. Oba posudky stanovily procentní míru poklesu schopnosti výdělečné činnosti stěžovatelky na 50 %, posudková komise na rozdíl od lékaře OSSZ neshledala důvody pro zvýšení horní hranice míry poklesu soustavné výdělečné schopnosti o deset procentních bodů ve smyslu § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. z důvodů již shora uvedených. Stěžovatelka nijak blíže

nekonkretizuje tvrzený důvod kasační stížnosti podle § 103 písm. b) s. ř. s. , podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon o ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. S ohledem na uváděný shodný závěr posudkové komise a lékaře OSSZ Příbram o poklesu míry schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky pod hranicí nutnou pro přiznání plné invalidity, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že řízení před správním orgánem netrpělo vadami, které by měly za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Kasační stížnost byla proto jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalované, ač byla v řízení úspěšná, takové právo ze zákona nenáleží.

Krajským soudem ustanovený zástupce stěžovatelky k výzvě Nejvyššího správního soudu nevyčíslil svoji odměnu za zastoupení stěžovatelky, pouze sdělil, že je plátcem DPH. Nejvyšší správní soud proto ustanovenému advokátovi přiznal podle obsahu spisu odměnu za jeden úkon právní služby v částce 500 Kč, a to za doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a jeden režijní paušál v částce 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, byla mu přiznaná odměna zvýšena o 19 % DPH na celkovou částku 952 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu